

а съ прѣстѣти си несъзнателно плетѣше и скубеше косата си; гледаше на облатината си, дѣто лежаха три малки главички, покрити оште съ коса. А какъ е могла майката да се спаси, когато дѣцата ѝ са искани? Кой знае! може да на нѣмало въ селото, когато се е случило кланіето. Може пакъ да е побѣгнала отъ селото само съ едно дѣтенце въ облатината си, а други ти е оставила да ги пази бащата; или може да е била толкова уплашена, което е най-страшно и най-жално отъ всичко, та е оставила други ти си три дѣца на честъта и си е избавила животътъ съ бѣгъ. Ако е така, не е за чудене, дѣто си скубеше косата по тона страшнѣ и несъзнателнѣ начинѣ, и гледаше три тѣ малки главички на скутьтъ си.

Приближихми до црѣквата и училиштето. Земата тукъ бѣше покрита съ костници, по които висѣха оште дрипи и части отъ въвонѣло месо; въздухътъ бѣше тежкъ отъ воня, която ставаше по-силна, колкото отивахми на напрѣдъ. — Зе да става страшно. — Отъ едната страна бѣше училиштето, а отъ другата црѣквата. Училиштето, ако съди човѣкъ по зидови, отъ които една часть стоаха оште, е било една прѣкрасна голѣма сграда, въ която са могли да се учатъ до триста четирестотинѣ дѣца. — Подъ каменети на развалинети, които покриваха потонътъ, нѣколко крака високо, лѣжаха костити и пепельта на двѣстѣ жени и дѣца, изгорени живи помежду четиретѣ стѣни. Малко на страна отъ училиштето има една широка и дълбока яма. Тукъ въ таа яма са се изгорили двѣстѣ тѣла, двѣ недѣли слѣдъ кланіето. Нѣ кучетата бѣха изровили една часть отъ тѣхъ. — Рѣката бѣше напѣлнила таа яма, та тѣлата плуваха въ тината. Тукъ край рѣката, която тече прѣзъ срѣдъ селото, има една водѣница.

Ямата подъ колелото на водѣницата бѣше пълна съ мрѣвти тѣла, които плуваха надъ водата. Брѣговети на рѣката бѣха пълни съ тѣла на мъже и на жени, на моми и на дѣца, които лежах тамъ и гниаха отъ топлината на слнцето и се надѣха отъ кучетата. — Нѣ състрадателно то небо дава силнѣ дѣждъ, и малката рѣчица придохожда та завлича тѣлата, и ги занаса далече подъ селото на разни мѣста по рѣката, на едно растоаніе отъ 40 мили до Пенгера и дори до Т.-Назарджигъ. — Влѣзохми въ црѣковнѣ дворъ; нѣ вонята ставаше толкова силна, шгото неможахми да идемъ по-нататѣкъ. — Принудихми се да държимъ тютюнъ на носовети си, за да можомъ да продѣлжимъ ислѣдованіето си.

Црѣквата не са виждаше јако голѣма; тя бѣше оградена съ единѣ нисѣкъ каменнѣ зидъ и съ единѣ дворъ около петдесетъ аршина широкъ и седемдесетъ и петъ дългъ. Най-напрѣдъ не забѣлѣжихми нишго извънредно, зашгото вонята бѣше толкова голѣма, шгото не искахми нито да погледнемъ около насъ; нѣ послѣ видѣхми, че црѣковнѣ дворъ бѣше натрупанъ съ камене и съ дрипи десетина педи по-високо отъ околнети улици. Нѣ, кога разгледахми по-добрѣ, видѣхми, че онова, което се виждаше че е купъ отъ камене и отъ дрипи, то било единѣ голѣмъ купъ отъ човѣшки тѣла, покритъ съ единѣ тънѣкъ редъ камене. Всички црѣковенѣ дворъ бѣше натрупанъ съ тѣла високо седмъ осмъ педи, и отъ тамъ излизаше онаа страшна воня. Нѣколко недѣли слѣдъ кланіето била испратена заповѣдъ да се зароветъ мрѣвтити тѣла; нѣ въ това врѣме вонята била много отровна, та не е било възможно да се испълни заповѣдъта, и дори е немогло да се стои близу до селото. Испратенети люде за таа работа заровили само нѣколко тѣла, възъ които хвърлили по малко